

Pjalteri og Snuskethed samtidig havde præget det hele Samfund, og han følte en trodsig Lyst til at raabe ud over Landet et „Respekt for Pengene! Paa Knæ for Mammon... Folkenes Oprettholder og Forløser!“

Samtidig følte han godt, at denne Lysskyhed overfor Guldets Glans endnu ikke var gaaet ham selv helt af Blodet. Naar han saa sig omkring i de overdaadigt udstyrede Stuer, mærkede han ofte Resterne af sin medfødte Toldenatur røre sig i ham. Ja, hver Gang han fra dette østerlandske Solskinshjem tænkte tilbage paa sit eget Liv med dets triste og fattige Glæder og Samvittighedskampenes Kval og Uhygge, følte han med Skamfuldhed, at han virkelig var, hvad Faderen altid havde kaldt ham, et „Mørkets Barn“, en Underjordisk — en Sidenius.

Livet i det store, rige og selskabelige Købmandshjem, hvor saa mange fribaarne og formsikre Mennesker mødtes, virkede overhovedet paa ham som et Aandens Spejl og vakte ham til fornyet Selverkendelse. For første Gang i sit Liv traf han her Folk, overfor hvem han følte sig underlegen. Endog i Samtale med de unge Piger eller deres Veninder maatte han benytte allehaande Kunstgreb for at dække over Manglerne ved sin Kultur og skjule de store Huller i sin Viden. I al Hemmelighed søgte han da ogsaa skyndsomst at indhente, hvad han havde forsømt i Henseende til almindelig Dannelse. Navnlig havde han med Iver kastet sig over Studiet af Nathans Bøger, som i disse Krese saa ofte blev omtalt og omstridt. Ogsaa sine højst mangelfulde Sprogkundskaber søgte han at hjælpe paa for ikke at staa tilskamme i et Hus, hvor selv de yngre Børn talte de tre europæiske Hovedsprog med Færdighed.

Derfor, skønt han stadig søgte til Huset særlig for Nannys Skyld, holdt han undertiden mest af at sidde og snakke med Fru Salomon og Jakobe, hvis Underholdning syntes ham at være mest belærende. Navnlig havde han faaet stor Respekt for Jakobe, der med lige stor Lethed kunde tale om gamle, græske Filosofer og om den nyeste Bismarck-Politik, og som alligevel ikke var nogen Blaastrømpe. Trods det lidet behagelige Indtryk, hun straks havde gjort paa ham, og skønt hun endnu langt fra altid viste sig for